

Георги Райчевъ

Първиятъ успѣхъ

Нѣкога, на края на годината, се даваха на ученицитѣ нѣ попълненитѣ ученически книжки, както сега, а — редовни свидетелства, печатани на хубава, корава хартия.

Преди Петровденъ привършвахме уроцитѣ, после — изпититѣ. Разпускаха ни, и следъ десетина дни раздаваха свидетелствата.

Така бѣше и тази година.

Привършихме, разпуснаха ни, и татко ме отведе дома, на село. Бѣхъ въ първи класъ — първа година въ града.

Селото ни лежи на двадесетъ километра на югъ отъ окръжния градъ, въ най-равната частъ на Тракия. Отъ нашето село се вижда планината и прострѣниятъ въ политѣ ѝ бѣлъ градъ.

Поле то бѣше пожълтѣло. Тукъ-тамъ вече жнѣха овеситѣ. Настѣпваше тежка полска работа. Още на другия день следъ пристигането ми, тръгнахъ и азъ съ жетваритѣ. Помагахъ споредъ силитѣ си. Носихъ отъ село храна и прѣсна вода за работницитѣ, нагледвахъ добитѣка, помагахъ на чичо Димо да вързва снопитѣ.

Но презъ всичкото време умѣтъ ми бѣше